

ností, jak to má na mysli čl. 47 obch. zák., protože obyčejně takový obchodní zmocněnec uzavírá vedlejší právní jednání, která mu umožňují provedení obchodů, vlastním jménem a na svůj účet a je sám osobně z nich zavázán; tak na př. stravování a ubytování na obchodních cestách a tak také najímání dopravních prostředků k osobnímu použití. Nesejde na tom, že si obchodní zmocněnec tyto výlohy, jež osobně učinil, dá potom nahraditi principálem a nemohla by se dovozovati závaznost principála ani z toho, že věděl o tom, že jeho zmocněnec taková právní jednání předsevzal a za ně platil anebo že je neuhradil. Měla-li by také taková právní jednání zavazovati principála, vybočovalo by to z obvyklého postupu a tu nestačí předpis čl. 47 obch. zák. Není rozhodné ani, jak žalobce pohlížel na svůj poměr k P-ovi, k žalované, a jak nadepisoval účty, když nemůže tvrditi, že i žalovaná o tom zvěděla a závazek k úhradě takových výloh proti němu převzala. Nemůže býti řeči ani o jednatelství bez příkazu, ano nebylo dokázáno, že smlouva byla uzavřena s P-em jako jednatelem žalované, tedy za ni, třeba bez výslovného nebo zákonného zmocnění, a je tedy správný konečný úsudek procesního soudu, že byl zde přímý poměr smluvní jen mezi žalobcem a P-em a že jen tento byl proti žalobci povinen odměny za jízdy nahraditi.

### Čís. 13970.

**Jest věcí soudcovského uvážení. zda výživné v případě § 154 obč. zák. má býti plněno v penězích, či in natura (v domácnosti).**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv I 1511/34.)

Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným, aby platil své matce na výživu 20 Kč týdně. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice správně uvažoval, zdali pro žalobkyni bylo by účelným, by žila u žalovaného, když nemá řádnou domácnost, manželka s ním nežije a kde tedy nelze s bezpečností čekat, že o tak starou osobu, jako jest žalobkyně, bude se cizí osoba lépe starati než vlastní dcera. Jest proto zcela souhlasiti s tím, když první soud přiklonil se k tomu, že naturální příspěvek je v souzeném případě účelnější ze strany dcery žalobkyně, kdežto na straně žalovaného že je více na místě příspěvek peněžitý.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Míní-li dovolatel, že neměl býti odsouzen k plnění výživného v penězích, poněvadž byl a jest i nadále ochoten vyživovati matku ve své domácnosti, nelze mu přisvědčiti. Dovolatel sám připouští, že jest věcí soudcovského uvážení, zda výživné v případě § 154 obč. zák. má býti plněno v penězích, či in natura. V souzeném případě uznaly nižší soudy

právem, že plnění výživného dovolatelem v penězích jest účelnější, a stačí dovolatele v tomto směru odkázat na správné a výstižné důvody nižších soudů, o jichž vyvrácení se dovolatel ani nepokusil.

### Čís. 13971.

**Pensijní pojištění (zákon ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n.).**

**Předpoklad § 5, odstavec třetí, zákona, by smrt nastala n á s l e d -  
kem podnikového úrazu, je splněn jen, byl-li usmrcený  
v době úrazu v zaměstnání zakládajícím pojišťovací povinnost podle  
zákona o úrazovém pojištění v podniku, podléhajícím úrazové pojistné  
povinnosti podle tohoto zákona.**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv I 1820/34.)

Manžel žalobkyně, lesní hajný na panství žalovaného, byl v hájovně zavražděn. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném vdovského důchodu, jenž prý jí ušel tím, že její manžel nebyl včas žalovaným přihlášen k pensijnímu pojištění. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

### d ů v o d ů:

Rozhodující otázkou v tomto sporu jest, zda smrt manžela žalobkyně Josefa D-a nastala následkem podnikového úrazu a zda důsledkem toho podle § 5 odst. (3) zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. se považuje čekatelská lhůta 120 příspěvkových měsíců za dokonanou (§ 8 odst. 4), neboť jen v tomto případě by bylo lze mluvit o poškození žalobkyně tím, že žalovaná strana jejího manžela v čas nepřihlásila k pensijnímu pojištění u všeobecného pensijního ústavu. V § 5 (3) zák. čís. 89/1920 sb. z. a n. jest při slovech »n á s l e d k e m p o d n i k o -  
v é h o ú r a z u« v závorce uveden § 5 zák. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 z r. 1888 ř. z. v doslovu nařízení ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. z. Z toho plyne, že poškozený musel by v době úrazu býti v zaměstnání zakládajícím pojišťovací povinnost podle zákona o úrazovém pojištění v podniku, podléhajícím úrazové pojistné povinnosti podle tohoto zákona. Zavražděný manžel žalobkyně byl však lesním hajným u žalované strany, tedy nebyl zaměstnán v podniku podrobeném úrazové pojistné povinnosti a již proto způsob jeho smrti nelze považovati za podnikový úraz podle uvedeného § 5 zákona z 28. prosince 1887 čís. 1 z r. 1888 ř. zák. v doslovu nařízení čís. 363/1917 ř. z. Poněvadž pak již z tohoto důvodu vysvítá, že tu nejde o podnikový úraz, netřeba se zabývati ani vývody dovolání ani důvody napadeného rozsudku pro jejich nerozhodnost.